

SEIKKAILUMATKA BALATONILLE, SEN YMPÄRI JA TAKAISIN

23.6. SALON BORNEO

Katson illalla vielä saanko vuokrattua auton. Ei onnistu seuraavaksi päiväksi, joten ei muuta kuin kello soimaan ja nukkumaan.

24.6. BORNEO-TSADI-BUDAPEST

Aamulla herään väsyneenä kellonsoittoon. Keitän kahvia ja tulostelen vielä matkadokumentteja ja tietysti mietin, ettei mitään olennaista ole unohtunut juoksua ajatellen. Äkkiä huomaan, että kello on yllättävän paljon ja tajuan, että olin laittanut kellon väärään aikaan soimaan, joten autoon ja menoksi.

Tietysti polttoainemittari sanoo, että matkalla on pysähdyttävä tankkaamaan ja vatsakin muistuttaa, ettei pelkällä kahvilla pitkälle mennä. Pysähdys siis Kivihovissa. Tankkaan, nostan käteistä ja käyn nappaamassa jotain syötäväksi kelpaavaa pikaisesti.

Lentokenttää lähestyessä havaitsen, että aika myöhään on kaveri liikkeellä, mutta en jaksakaan panikoida kun en muista siitä koskaan olleen hyötyä. Ajan suoraan halvimmille paikoille, mutta kas... Tietysti ne ovat täynnä eikä minulla ole aivastustakaan missä seuraavaksi halvimmat paikat ovat. Kurvaan takaisin ja ajan niin pitkälle että pääsen taas lähestymään asiaa opasteiden avustuksella. Lopulta ajan P3 halliin ja alan etsiä paikkaa. Taulun mukaan niitä on tässä kerroksessa 18 vapaana, joten kestää yhden niistä bongaminen hetken. Auto parkkiin ja terminaaliin.

Tietysti töpsähdän T1-puolelle ja vaikka matka T2-puolelle ei mikään mieletön ole, niin tuntuu kuin kaikki maailman voimat yrittäisivät pitää minut poissa koneesta.

Löydän paikan, jossa voi tsekata itsensä sisään, mutta virkailija sanoo, että lento ei näy enää heidän koneellaan (olikohan 45 minuuttia ennen lähtöä kun häviää sieltä), mutta hän soitti ystävällisesti johonkin ja sain luvan jatkaa portille. Minulla on vain lentolaukku, joka kulkisi käsimatkatavarana. Punnitus kuitenkin osoittaa, että laukkuni painaa 11 kiloa kun saisi painaa vain 8. Eli joudun jättämään matkatavarani ja allekirjoittamaan paperin, jossa poistan Finnairilta kaiken vastuun jos laukku katoaa, se kun ei välttämättä pääse samalle lennolle. Ei muuta kuin turvatarkastuksen kautta portille ja koneeseen. Lento sujuu hyvin.

BUDAPEST-TIHANY

Budapestin kentällä laitan matkapuhelimeni päälle ja näpyttelen PIN-koodin. Väärin meni, joten näpyttelen uudestaan. Kun koodi on taas väärä, niin muistan että olen ensimmäistä kertaa elämässäni vaihtanut liittymää, eli koodi on se alkuperäinen vielä. Tietenkään en muista onko se 0000, 1111 vai kenties 1234. Kokeilen jotain niistä (en muista mitä) havaitakseni, että väärin meni. Nyt puhelin kysyy PUK-koodia, eli on siis pelistä pois. En voi siis turvautua muiden suomalaisten apuun.

Odottelen josko matkatavarani olisivat ehtineet samaan koneeseen, mutta eivätpä ole. Menen tiskille josta voi kysellä kadonneita tavaroita ja sieltä koneelta selviää, että laukkuni saapuu klo 18.30. Jippii! Päivä lentokentällä! Tästä on uneksittu pitkään...

Vaihdan valuuttaa ja alan keskittyä seuraavaan siirtoon, eli miten siirryn Tihanyyn sitten joskus. Ensin päätän kokeilla, josko saisin vuokrattua auton paikanpäältä vain kuullakseni ettei onnistu ellen ole varannut ennakkoon.

Toinen vaihtoehto on sitten juna. Menen turisti-infoon ja kysyn miten pääsen helpoiten Tihanyyn. Ystävällinen virkailija antaa minulle paperille hyvät ohjeet ja aikataulut, mutta sanon että matkatavarani tulevat vasta 18.30.

Virkailija sanoo että viimeinen suora juna lähtee 18.18. Sitten hän tutkii konettaan ja kirjoittelee paperille uusia ohjeita. Yksi vaihto ja odottelua välissä ja olisin perillä klo 00.07. Ja juna siis ei mene Tihanyyn (sieltä ei raiteet koukkaa), vaan kävely matkaakin olisi vielä yöllä jäljellä. Kun ottaa seuraavat seikat huomioon, niin aika toivottomalta tuntuu.

Eli en ole vielä maksanut osanottomaksua, minulla ei ole aavistustakaan starttipaikasta ja startti on klo 6.00. Viimeinen vaihtoehto on sitten taxi. Kaikki jotka ovat palloilleet lentokentällä päivän tietävät, ettei se todellakaan ole mitään lepoa. Kunnollista ruokaa ei myöskään ole tarjolla vaan ainoastaan jotain sämpylän tapaisia. Hyvä joskin hieman myöhäinen tyhjennys ennen kisaa. Tässä vaiheessa mieluummin jo tankkaisi jotain.

Laukkuni saapuu onnellisesti ja ajoissa perille. Sitten vaan taxi-kopille kyselemään hintaa. Arvioivat sen maksavan noin 120 euroa, joten hyppään kyytiin. Yritän rentoutua matkalla (n.150 km), mutta vähän heikoksi sekin jää. Hotellin edessä sitten kuski höylää korttiani ja aina se herjaa. Haluan päästä kirjautumaan hotelliin, joten sanon että minulla on kyllä käteistäkin. Maksan matkan ja totean itselleni, että nyt minulla ei ole tarpeeksi rahaa osallistumismaksuun.

Kun olen saanut huoneeni, niin lähdän ulos kävelyllä koska olisi hienoa tietää mihin aamulla pitää mennä. Tietämättäni käyn aika lähellä starttipaikkaa ja jos olisi valoisaa, näkisin helposti, että olen oikeassa paikassa. Nukkumaan menen kuitenkin hyvin epävarmoissa tunnelmissa. Kello on 23.XX. ja herätyksen tilaan 4.30, että minulla on edes vähän aikaa aamulla.

25.6. TIHANY

Huonosti ja katkonaisesti nukutun yön jälkeen herätys oli kaikkea muuta kuin miellyttävä, mutta adrenaliinia tuntui riittävän tiukan tilanteen vuoksi kaiketi. Kävin pikasuikussa, perin hampaat ja menin haukkaamaan aamiaista. Leipää ja kahvia nassuun ja takaisin huoneeseen laittamaan itseään kuntoon.

Kyselin sitten respalta miten pääsen starttipaikalle. Keskusteluun puuttui joku ulkomaalainen juoksija joka sanoi, että pääsen heidän kyydissä jos olen yksin. Sanoin että minun pitäisi ehtiä myös ilmoittautumaan ja maksamaan (en mainitse ettei minulla kyllä ole rahaa). Päätän kuitenkin odottaa heidän kyytiä, että ainakin löydän varmasti perille.

Hetken kuluttua tuo ystävällinen juoksija tulee ja vinkkaa minua seuraamaan. Hän heittää minut erikseen starttipaikalle ja sanoo vielä, että hänen vaimonsa seurailee autolla kisaa jos tarvitsen jotain apua ehkä. Esittäydymme, mutta pääni työskentelee muiden ongelmien parissa, joten ei ole muistikuvaa nimestä. Perillä kiitän häntä ja toivotan onnea. Havaitseen myös, että kävin tässä lähellä öisellä kävelyllä.

Onneksi Endurancen uniformu on niin hyvin erottuva, että näen heti missä on suomalaisia. Menen heidän luokseen ja sanon tervehdysten jälkeen heti että minun pitäisi saada numerolappu, en ole maksanut vielä osanottoa ja taxikuskillla on suurin osa rahoistani.

Täällä Borneon viidakossa on sellainen vanha sanonta, että "Borneolaista ei jätetä". Onneksi Arin puoliso on Borneolaista syntyperää, joten sen enempää epäroimättä hän kaivoi rahamassinsa esiin ja työnsi käteeni nipun seteleitä. Ei muuta kuin rahojen kanssa telttaan, jossa muut olivat jo päivää aikaisemmin ilmoittautuneet. Teltassa ei ollut muuta kuin tyhjä ilmoittautumistiski ja jonkinlainen kahvio. Kyselin missä voisin ilmoittautua, mutta kaikki vain kohauttelivat harteitaan. Takaisin ulos ja sanoin muille että tuolla ei ole ketään joka voisi auttaa (tässä vaiheessa joku selitti jo kovin unkariksi megafonilla tai jollain). Joku osoitti kaveria joka laitteli jotain aitoja... Tuo saattaisi tietää. Menin kysymään ja kaveri sanoi, että heillä on kisakeskus tuossa koulussa. Sinne juoksujalkaa siis. Vihdoin sain numerolapun ja zipin ja seurasin toimitsijaa takaisin teltalle, josta sain jonkun vermekassin (paita ja kaikenlaista tilpehööriä).

Tässä vaiheessa aikaa oli 10 minuuttia starttiin, joten kiinnitin lapun rauhassa puseronrintamukseen. Tähän väliin voin mainita, että olin päättänyt kantaa kaiken tarvittavan mukana. Eli juoksin shortseissa koko ajan. Pitkähihainen paita oli sidottuna vyötäisille. Juoksuvyössä kannoin vesipulloa, vähän vessapaperia, vaseliinia, teippiä, otsalamppua ja buranaa. Ensimmäiset 100 kilsaa kädessäni oli mittari, että voisin katsoa etten juokse liian lujaa.

25.-26.6. TIHANY-BALATONKENESE

Startissa väki lähti liikkeelle kuin kymppin kisassa, eli aika kovaa vauhtia. No keskityin omaan tekemiseeni ja heti alussa kävelin isot ylämäet. Tässä vaiheessa pohkeet tuntuivat todella väsyneiltä, lentokentällä vietetty päivä painoi jaloissa.

Aika alkumatkassa Tuulikki jättäytyi seuraani. Hän oli huolissaan kun hänen 24 h noteerauksensa oli 159 kilsaa ja täällä piti samassa ajassa olla täynnä 164 ja sen jälkeen pitäisi vielä jatkaa matkaa. Taisin puhua jotain oikeasta vauhdinjaosta ja että kun mennään rauhallisesti vaan, niin hyvin ehdimme. Sanoin myös, että olemme vielä koko ajan yli 200 kilsan vauhdissa kaksnelosta ajatellen. Juoksimme jotain 6.00-6.30 min/km.

Tuulikin mies oli autolla häntä huoltamassa ja Anttilan Harrin puoliso oli samassa kyydissä. Olisin siis voinut laittaa osan tavaroista autoon, mutta koska olin päättänyt vaeltaa niine hyvineni, niin en tuota tehnyt.

Alkumatkasta jäi parhaiten mieleen heinäpelloilla kulkevat polut ja pikkutiet joita pitkin vaelsimme, sekä pieni pätkä jonkinlaisessa lehdossa. Juoksemisesta on vähän vaikea kirjoittaa, kun sanat riittävät vain fyysisiä toimintoja kuvaamaan. Pidän kuitenkin noin pitkän matkan vaeltamista hyvinkin henkisenä matkana. Vaikka lähes koko matka meni niitä näitä rupatellessa, niin sisälläni tapahtui hyvinkin paljon. En oikein muista missä vaiheessa oli ensimmäisen kerran pastaa tarjolla, mutta ainakin silloin oli jo nälkä ja se tuli tarpeeseen. Istuimme rauhassa syömässä ja join alkoholitonta olutta.

Muistaakseni 12 tunnissa olimme edenneet 96 kilsaa eli hyvässä vauhdissa olimme, vaikka Tuulikki oli yhä huolissaan ehtimisestämme. Tuollahan voisi vuorokaudenkisassa odottaa tulokseksi yli 180 kilsaa.

Ilta ja aamu ovat ehdottomasti tällaisten juoksujen kohokohtia. Sen kokee niin intensiivisesti, koska juostessa ei niinä hetkinä ole yleensä muutakaan seurattavaa. Myös yö on kaunista aikaa ja tällä matkalla vielä välillä kovaksi yltyvä tuuli sai aikaan kunnon vaahtopäitä pimeässä järvässä. Siinä kohtaa uiminen houkutti, mutta väsyneenä riisuutuminen ja taas pukeutuminen ovat pahuksen työstä hommaa, joten jäi pulahtamatta.

Aamu kun alkoi sarastaa, niin mustarastaat ja satakielet pitivät sellaisen konsertin ettei paremmasta väliä. Ja aina vain me vaelsimme eteenpäin. Rauhallisesti hölkötellen. Olisikohan ollut aamun aikoja sekini, kun reitti kulki näköalapaikalta. Hulppeat näkymät sieltä oli joka tapauksessa oli aika mikä oli.

164 km pisteelle saavuimme hyvissä ajoin ennen vuorokauden täyttymistä. Istuimme rauhassa syömään ja jatkoimme matkaa. Tuulikki oli siis jo tehnyt uuden 24h ennätyksen. Sanoin että ehdimme ainakin seuraavallekin pisteelle. Seuraava piste 168km ja aikaa oli yhä.

Tuulikkia ei tuntunut kiinnostavan yrittää vielä lisäparannusta ennätykseen, mutta jokainen ihminen joka löytää itsensä kiertämästä Balatonjärveä on vähän yllytyshullu. Me siis juoksimme tasaista hieman kovempaa vauhtia ja ilman kävelytaukoja. Aikaa kului eikä seuraavaa pistettä näkynyt minkään mutkan takaa vaan aina pitkä suora jonka päästä käännyimme uudelle. Aika alkoi loppua ja Tuulikki sanoi että nyt on käveltävä. Kun aloimme kävellä havaitsimme että piste on aivan lähellä ja aikaa pari minuuttia. Hulvaton loppukiri ja minuuttia ennen vuorokauden täyttymistä tulimme Balatonkeneseen.

26.6. BALATONKENESE-TIHANY

Matka alkoi lähestyä loppuaan. Otimme evästä ja lähdimme rauhassa kävelemään, että jalat palautuisivat tuosta loppukiristä. Vähän ne olivat kankeat mutta juoksukuntoiset kuitenkin. Aamun aikana huomasin myös, että Tuulikin toinen polvitaive oli saanut väriä muustakin kuin auringosta (en muista missä vaiheessa matkaa se kipeytyi), mutta en maininnut asiaa, koska asian esille ottaminen olisi todennäköisesti hidastanut enemmän matkaa, kuin itse "vamman".

Kuten aina, lopussa sekä matka että aika matelee, mutta tuossa vaiheessa jo tiesin ettei mikään mahti maailmassa estä meidän perille pääsyä. Viimeinen huoltopiste oli Tihanyin tiehaarassa ja aikaa oli vielä runsaasti. Viimeinen nousu on kyllä aikamoinen, mutta juoksu/kävely vuorottelulla se meni hyvin. Sitten viimeinen lasku maaliin. Käsi kädessä ja suomenlippua kantaen saavuimme maaliin ajassa 30:08:xx. Tunnelma oli... Oli se.

JUOKSUN JÄLKEEN

Olin jättänyt puhtaita vaatteita sisältävän kassin Tarjan miehen huostaan ja koska he asuivat samassa hotellissa kuin Ikaläiset, päädyimme siihen että kävisin heidän hotellissaan suihkussa. Eli jos Antelleille kävisi, niin heidän huoneessaan ja jos ei niin sitten Ikaläisten huoneessa.

Suihkuttelin siis Antelleilla, jonka jälkeen siirryimme takaisin kisapaikalle palkintoseremonioihin. Siellä sitten sai kuunnella puhetta, josta ei mitään ymmärtänyt ja nukahtelin yhtenä. Lopuksi kaikki läpijuoset kutsuttiin lavalle ja seremonia loppui. Kaiken tämän jälkeen oli aikamoinen nälkä, joten menimme pizzalle.

Syönnin jälkeen Keijo heitti minut hotellille. Olin tilannut matkan aikana häneltä sikspäkin olutta, mutta sain sen lahjoituksena, koska Tuulikki juoksi niin hyvin. En tiedä tuon logiikkaa, mutta toivottavasti Tuulikkikin sai jotain. Hotellissa sitten avasin läppärin ja säätäilin jonkun aikaa (tai nuokuin). Join puolitoista tölkkiä olutta ja menin nukkumaan.

27.6. TIHANY-KOTIMÄKI

Aamulla heräsin suht varhain ja menin suihkuun ja aamiaiselle. Päätin lähteä aamiaisen jälkeen etsimään turisti-infoa, että pääsisin ajoissa matkustamaan Budapestiin ja lentokentälle. Pienen matkaa käveltyäni minua tervehdittiin rannasta suomeksi. Meni hetki tajuta, että Hyppölähän ne siinä aamu-uinnilla. Kerroin meneväni selvittämään miten pääsen siirtymään kohti lentokenttää ja he sanoivat, että pääsisin heidän kyydissään. Ei tarvinnut kauaa pohtia päätöstä, vaan sovimme että poimivat minut hotelliltani 8.15.

Takaisin hotelliin, kamat kasaan ja ulos kirjautumaan. Hetki piti odottaa kun tietokoneet aukesivat vasta 8.00. Kaikki meni hyvin kunnes piti maksaa. Annoin kortin ja jostain syystä se ei toiminut. Sitten äkkäsin mistä on kyse. Olin maksellut matkaani ja sitä sun tätä luottopuolelta, enkä ollut siirtänyt sinne rahaa. Eli minulla oli pankin puolella rahaa, mutta ei luoton.

Selitin asian ja kysyin voinko maksaa pankin puolelta. En tiedä ymmärsivätkö täysin, mutta ei se ainakaan onnistunut. Kävimme myös automaatilla, mutta yhtä laihoin tuloksin. No päätimme että kysyn Hyppölöiltä onko heillä käteistä ja ellei, niin luottokorttini numero on kuitenkin tiedossa, joten kykenemme järjestämään niin että he saavat omansa.

No Hyppölöillä ei ollut käteistä niin paljon ja tiesin heillä olevan kiire, joten menin takaisin ja allekirjoitin unkarinkielisen paperin jossa mainitaan että en ole maksanut hotellilaskuani. Sitten autoon ja menoksi. Matkalla pysähdyimme markettiin josta ostin 2,5 litran juotavapullon (rantautuvat kaiketi tännekin joskus), pari munkkia ja jäätelötötteä (oli pahuksen hyvä). Sitten kentällä taas ja tunteja aikaa. Vein laukkuni säilytykseen ja mietin lähdenkö Budapestiin, mutta väsymys alkoi painaa. Söin kanapaniinin ja oikaisin itseni rauhalliseen nurkkaukseen. Havahduin unesta ja nousin istumaan. Tarjan mies seisoi siinä vähän matkan päässä. Hän oli palauttamassa vuokra-autoa. Vaihdoimme muutaman sanan, jonka jälkeen hän lähti taxilla hotelliin.

Aika kului madellen kentällä, mutta niin vain tuli aika tsekata itsensä koneeseen (olin hyvissä ajoin tällä kertaa). Toisella puolella olisi voinut tehdä ostoksia, mutta rahaa ei ollut eikä kortti toiminut, mutta nälkä kurni jo mahassa ja odottelinkin lentokoneen tarjoilua.

Vähän ennen portille siirtymistä näin Sakari Hakan, joka oli tietämättäni samassa hotellissa kuin minä. Kerroin tulleetni jo aamulla Hyppöläiden kyydissä ja hän sanoi, että olisin päässyt myöhemmin hänenkin kyydissään. No pääasia että olin kentällä ja valmiina menemään koneeseen.

Katsoin lipustani portin numeron ja menin sinne odottelemaan. Puoli tuntia ennen koneen lähtöä ihmettelin kun mitään ei tapahdu ja menin taululta etsimään lentoni. Portti olikin muuttunut, joten ei muuta kuin sinne ja koneeseen. Lentomatka sujui hyvin ja kanakolmioleivät maistuivat.

Kentällä, kun olin saanut laukkuni ja siirtynyt terminaalin yleisiin tiloihin, etsin ensimmäiseksi automaatin ja olo oli huojentunut, kun sain nostettua rahaa ja saldo näytti oikealta. Parkkihalliin etsimään auto ja ei kun matka kohti kotia. Pysähdyin taas Kivihovissa. Ostin sieltä jotain hampurilaisia kotona lämmitettäväksi. Loppumatkalla ei sattunut minkäänlaisia kommervenkkejä.

Kuuntelin matkalla Kate Bushin Aerialin kakkoslevyn, joka on ehkä parasta kesäyön musiikkia evö. Kotiluolassa kaivoin puhelimen PUK-koodin esiin ja muutin myös PIN-koodin sellaiseksi kuin sen pitääkin olla. Söin hamppareita ja puhelin piippaili tulleita viestejä. Luin niitä ja menin nukkumaan, koska minulla ei ollut paljonkaan aikaa torkahtaa, ennen kuin kello taas herättäisi.

Yöllä oli tullut vielä 7 viestiä lisää. Osa viesteistä tuli kahteen kertaan jostain syystä. Yksi ihminen oli huolissaan kun minusta ei kuulunut pihahdustakaan tuona aikana. Se pistää miettimään, että aika totaalisesti sitä voisi hukkaa ennen kuin ketään rupeaisi kyselemään.

Sellainen matka se.

Näin näki ja koki Shamaani...

(Tero Lindholm)